

[Otto Mørch.]

gøres for at skabe størst mulig sikkerhed, og netop i det spørgsmål går særlig førerproblemerne ind med meget stor vægt.

Hvis jeg kan forstå ministerens svar derhen, at politiet nu i højere grad skal udnytte mulighederne for prøveafleggelse for udlændinge, der anmoder om dansk førerbevis, så er jeg tilfreds, og sådan fortolker jeg ministerens svar.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Så vidt jeg forstod spørgeren, er der ikke nogen uoverensstemmelse mellem de oplysninger, jeg gav, og den udlægning af mit svar, som hr. Otto Mørch gav, nemlig at vi vil indhente oplysninger til belysning af, om den gældende regel bør ændres, på grundlag af det materiale, som vi nu måtte kunne tilvejebringe.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Jens Chr. Christensen* til justitsministeren:

„Vil ministeren overveje i den kommende revision af ægteskabslovgivningen at skærpe reglerne for den enkelte ægtefælles egenmægtige råden over fællesboets midler, f. eks. ved kaution?“

Skriftlig begrundelse.

I lov om ægteskabets retsvirkninger af 1925 § 17 fastslås det, at den enkelte ægtefælle ikke må råde over fællesboets midler på en sådan måde, at det utilbørligt økonomisk rammer den anden ægtefælle. Der kan i visse tilfælde blive tale om erstatning til den forurettede ægtefælle efter lovens § 23 og eventuelt bosondring efter lovens § 38.

I praksis har det imidlertid ofte vist sig, at den ene ægtefælles råden over fællesboet, f. eks. ved kaution, økonomisk kan ramme fællesboet meget hårdt og dermed også ramme den anden ægtefælle, fællesbørn m. v. Dette gælder ikke mindst, hvis der ved kautionen sker indgreb i den fælles bolig eller fælles erhvervsvirksomhed (landbrugsejendom). Det er naturligvis et område, hvor det er meget vanskeligt at lovgive i detaljer, men på et tidspunkt, hvor man gennem ophævelse af samsbeskatningen og i anden lovgivning søger at ligestille ægtefællerne, forekommer det urimeligt, at den ene ægte-

fælle stadig er berettiget til egenrådigt at handle til skade for den fælles formue.

Jens Chr. Christensen: Baggrunden for mit spørgsmål til justitsministeren er den ulighed, som loven om ægteskabets retsvirkninger efter min opfattelse kan indeholde. Når der er fælleseje i ægteskabet, kan den ene ægtefælle ikke gå hen og afhænde eller sælge den fælles virksomhed eller bolig uden den anden ægtefælles viden og samtykke. Det synes jeg er helt i sin orden. Men når det drejer sig om at kautionere, kan den ene ægtefælle uden at fortælle den anden, hvad han eller hun har indlådt sig på, gå hen og kautionere for så store beløb, at det kan få til følge, at såvel ægteparrets fælles bolig som den fælles virksomhed må afhændes for at dække kautionstab ind, hvis et sådant opstår.

Nu ved vi nok, at loven er sådan, at hvis en ægtefælle indlader sig på at kautionere for et efter forholdene stort beløb, kan den anden ægtefælle kræve bosondring. Men for nylig har jeg set et tilfælde, hvor en mand indlod sig på at kautionere for et efter hans og hans kones økonomiske forhold meget, meget stort beløb. Manden var vist selv klar over, at det var galt, hvad han havde foretaget sig, men han turde ikke fortælle det til konen, og konen anede intet om mandens kautionering, før den dag, det ramlede, og hele det beløb, der var kautioneret for, nu skulle indfries. Men da var det selvfølgelig for sent for konen at kræve bosondring. I det tilfælde måtte både hjem og virksomhed sælges for at dække det kautionerede beløb ind.

For at undgå mange lignende tragedier håber jeg, justitsministeren vil give tilsagn om at ændre den nugældende lovgivning. Eventuelt kan det ske ved, at begge ægtefæller skal underskrive en sådan kautionens forpligtelse.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Ved loven om ægteskabets retsvirkninger fastslog man i 1925 begge ægtefællers principielle selvstændighed og ligestilling også i økonomisk henseende. Det betyder, at hver af ægtefællerne under ægteskabet kan bestemme over sine egne midler, og at hver ægtefælle alene må betale den gæld, som han eller hun stifter. Der er således ikke i